13de. Jaargang | Curacao den 11n April 1896 | No 641

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl.0,50 voor elken regel meer fl.0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.
Un number sò fl. 0.20.
Un annuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl.0,07½.

De christelijke volkspartij te Weenen.

De ramp der Italianen in Afrika heeft eensklaps de aandacht afgewend van de gebeurtenissen te Weenen, waar de verkiezingen voor den gemeenteraad plaats hadden en de christelijk-socialen een nòg schitterender overwinning behaalden dan ten vorige jare. Toch verdient dit resultaat wèl, dat men er zich eenige oogenblikken mede bezig houdt. Ziehier de omstandigheden, waaronder de strijd gestreden werd. De vorige gemeenteraad, waarin 92 anti-liberalen tegen 46 liberalen zitting hadden, werd door de regeering ontbonden, omdat zij weigerde de benoeming van dr. Lueger tot burgemeester te bekrachtigen. Men hoopte, dat, wanneer men eenigen tijd had laten voorbijgaan en dan nieuwe verkiezingen uitschreef, de populariteit der christelijke partij zou zijn verminderd en zij in elk geval zóóveel stemmen zoude verliezen, dat haar meerderheid in den raad onder het twee derde der stemmen daalde. Die twee derden zijn namelijk noodig voor de benoeming van een burgemeester. En daar Lueger, die reeds eenmaal tot hoofd der gemeente was gekozen niet wilde, was er der regeering alles aan gelegen de liberale minderheid te versterken, zij 't ook met slechts enkele stemmen.

Het "ongeluk" heeft gewild, dat de christelijk-socialen, wel verre van in getal af te nemen, nog sterker dan weleer uit den slag zijn gekomen. In alle districten brachten zij een grooter aantal stemmen uit, dan bij de verkiezingen van September ll. en zoo was de uitslag, dat zij, in stede van 92 zetels er nog vier bij veroverden en de minderheid hunner tegenstanders tot 42 daalde. Zoo is de steen, door het gouvernement onder de pressie der liberalen naar de christelijke partij geworpen, op zijn eigen hoofd neergevallen. Met den meesten nadruk heeft Weenen verklaard, dat het de oude liberale heerschappij moede is, dat het niet wenscht te worden geregeerd naar een systeem, dat de zwaarste lasten legt op den middenstand en de kleine burgerij en aan een zekere côterie vrij spel laat. Haar nederlaag is des te merkwaardiger, daar de regeering geen middel had ontzien om de overwinning te behalen of althans Lueger en diens volgelingen in minder gunstige conditie te brengen. Niemand minder dan den keizer had zij voor haren wagen gespannen en Z. M. moest niet slechts weigeren Lueger's keuze door den raad te bekrachtigen, maar zelfs gedurende de verkiezingscampagne nog in 't openbaar zijn misnoegen te kennen geven over het succès der anti-liberalen. De hoogste troeven werden dus uitgespeeld en troeven, welke onder andere omstandigheden hare uitwerking niet zouden hebben gemist. Immers, de Oostenrijker, en speciaal de Weener, is zeer aan zijnen keizer gehecht, een ieder koestert voor hem de hoogste vereering, doch thans hadden zijne door graaf Badeni geïnspireerde woorden niet de gewenschte uitwerking. De ijver der christelijk-socialen werd daardoor slechts geprikkeld en het einde is geweest dat zij een zegepraal behaalden, als tot dusver nog niet door hen was bevochten.

Uit welk soort van lieden bestaat nu deze partij en wat wil zij? Is het haar doel een revolutie in de hoofdstad uit te lokken? Wil zij een verdelgingskrijg beginnen tegen andersdenkenden en dezen tot den laatsten man vervolgen? Heeft zij een program zóó ultra-democratisch, dat het den plannen der socialisten nabij komt?.... Wanneer men vele liberale en sommige conservatieve bladen moest gelooven, dan zou op deze vragen een bevestigend antwoord passen, maar gelukkig is dit niet het geval. De christelijk-socialen willen niets anders, dan dat de burgerij worde ontheven van de ongemeen zware lasten, welke haar drukken en de positie van de minder door de fortuin begunstigde klassen worde verbeterd Zij verlangen verder, dat de hoofdstad van een christelijk land óók naar christelijke beginselen worde bestuurd en dat niet langer een kleine maar machtige coterie den toon aangeve. Van eene vervolging kan hierbij geen sprake zijn en van een revolutionaire omverwerping der bestaande toestanden nog minder. Al deze groote woorden zijn slechts uitgevonden door de bedoelde coterie om hare bestrijders verdacht te maken en de aandacht af te keeren van de groote fout, waaraan zij zich heeft schuldig gemaakt: de verwaarloozing der belangen van het algemeen ten bate van enkelen. Zelfs de liberalen geven nu toe, dat hunne partij nog meerderheid zijnde — en hoeveel jaren was zij dit niet! — steeds verzuimd heeft iets van beteekenis te doen voor den middenstand en de kleine burgerij.

De zegepraal der christelijk-sociale beweging is derhalve een feit, waarover iedere onbevooroordeelde en weldenkende zich moet verheugen. Dat in deze beweging soms eenige overdrijving zich voordoet, kan men haar niet als een ernstige grief aanrekenen. Wanneer men zulke geduchte en verstokte vijanden heeft, als de christelijke volkspartij in Oostenrijk tegenover zich ziet, valt er licht een woord, dat niet onder alle opzichten te verdedigen is, vooral bij een volk met een zoo levendig temperament als de Oostenrijkers. Maar de zaak, waarvoor de partij strijdt, kan slechts sympathie wekken, want zij is een goede en rechtvaardige zaak. Zij is ook een echtchristelijke zaak, daar haar doel zich richt op de wegneming van sociale misstanden, op het gelijkelijk behartigen van de belangen *aller* klassen.

De actie dezer partij kan daarom tot toonbeeld worden gesteld voor de geloovige partijen in andere landen. De gebeurtenissen te Weenen zijn een nieuw bewijs, dat de grootste kracht der christelijke partijen ligt in het opkomen voor de volkszaak, in de samenstelling en uitvoering van een degelijk sociaal program, dat, met alle onrechtvaardigheid, tevens alle angstvalligheid uitsluit.

CRISPI

Hij is gevallen, de ijdele en opgeblazen minister. Hij is, zooals een der oppositie-bladen zegt, bezweken onder het gewicht van zijne fouten en zijne schande. Hij is gevallen op zulk een hopelooze wijze, dat van een terugkeer aan het bewind voor hem geen sprake meer kan wezen, zelfs al laat men zijn hoogen leeftijd buiten rekening. De man, die zichzelf groot waande en slechts zichzelf zocht, gaat heen beladen met de verwenschingen van Parlement en natie en slechts met moeite beschermd tegen de aanvallen van het

FEUILLETON

UN CAS NOBO

"Hendrik bo no por keda un momento ainda?" señora Veldeman a puntra su esposo, i mas koe notario Hendrik no tabatin muchoe gustoe, el a keda.

"Ai Hendrik, bai sinta un ratoe, pasobra mi sâ sigur koe, si bo ta keda para, aworo bo ta camna bai bini den kamber, manera un loco, i esai mi nervio no por wanta."

Hendrik a bai sinta i ta warda coe pacenci kiko su esposa lo tin di papia coe nele.

"Majan ta laatste dia di cuartal i un bon momento anto pa nos bisa koe nos ta bai aki for," asina el a coeminza.

"Nos mester troca cas?" e notaris a grita.

"Larga mi caba papia. Lo mi splica bo toer cos, i anto lo bo bisa koe mi tin razon."

Hendrik a keda ketoe i e no a papia nada.

"Manera bo sâ," Señora Veldeman a sigi papia, manera bo sâ, mi a bisita ajera abogado Richter; mi mester bisa, koe e famia Richter ta biba den un cas elegante. Señora Richter a bisa mi, koe el no por a comprende com hende por a biba den un cas manera es un di nos. I e tabatin razon. Cuantoe falta nos cas no tin? Comedor ta muchoe chikitoe, caba nos mester ricibi poco poco mas tantoe hende; Julia ta bira grandi.

"Ma Clara, Julia tin diez dos anja! "Aki seis siman é ta haci diez tres, i anto Hendrik bo ta comprende koe bo no tin di bai busca un otro cas, esai Señora Richter i ami lo haci, toer dia lo nos busca te ora nos tin un bonita."

Kiko e notario kier a haci? Wel el a papia contra ainda pero porfin Señora Veldeman a gana.

Algun dia despues Señora Veldeman a bai bisita su amiga Señora Richter pa busca un cas koe lo ta henteramente na su gustoe, pero dia a pasa i nan no a hajanada.

Awor nan a coeminza leza advertencia den courant i nan a resolve di bai mira un cas koe ariba papel tabatin toer bon cualidad. I enberdad nan a haja un cas toer afor bon. "Precies es koe mi a busca," Señora Veldeman a bisa ketoe koe su amiga i duroe e dici koe e homber, koe a mustra nan e cas:

"E cas aki ta gusta mi, cuantoe nos tin di paga?"

"Dos mil florin pa anja."

Un gritoe di spantoe kier a sali for di su boca, pero el a cordele i dici: "Ta bon lo mi bolbe bini coe mi esposo. Pero na caya e dici koe su amiga: "No esai ta muchoe. Com bonita nos ta biba awor i nos ta paga numa nuebe cientu florin."

Con toer esai nan animo pa busca un otro cas a kita.

Atardi, ora Hendrik a bini cas su esposa a ricibiele koe tantoe palabra, koe e notario tabata sigurá, koe tabata su obligación santoe di busca e mes.

Dianan tristoe a jega pa Hendrik. Ningun momentoe e tabata liber, si e no tabata na su kantoor hende por a mirele drenta un caya, pasa un otro, semper mirando casnan, sobre di esai el tabatin di wanta toer sorto di disgracia. Un awaseroe a danja pa semper su castol nobo; el a cohe un frioe koe a haciele keda cas tres dia largoe i bebe toer sorto di jerba, etc. etc.

Pero toer cos sâ caba na mundoe, buscamentoe di un cas tambe. Alafin el a haja un koe su esposa mes a haja bon. Awor a jega pa e notario un tempoe di sosiego, pero esai no a dura muchoe largoe, pasobra dia koe nan mester a bai na e otro cas a jega libe.

Dos tres dia promer caba vloer tabata sin tapete, muraja sin cuadro of spiel, bentana sin gordijn.

Dia grandi a jega. Señora Veldeman a manda su esposo di no bai drenta den cas nobo promer koe diez ora di anoche.

Hopi tempoe despues di diez ora Hendrik a bini cas, pero no manera coestumber, a parse koe su pia tabata un poco zwak. El a haja su esposa den un estado desespera, jorando dilanti di un caha jen di coś di glas fini kibra. Nada por a juda pa e caba di jora te porfin Hendrik a primintiele di cumpra nobo: primintimentoe koe su marduga Hendrik a loebida toer afor.

Poco tempoe despues Señora Richter a bisita su amiga. Despues di a conversa poco e dici: "O, kiko mi ta mira, bo a cumpra meubel nobo pa bo salon?"

"Si," Señora Veldeman a responde suspirando; "nos tabata obliga. Hendrik no a ripara koe e salon tabata papela i pinta color berde, nos sofa i stoelnan di flucel blanco no por para aki den."

Awor Señor Veldeman a drenta koe cara tristoe i koe katoena den toer dos orea.

"Ki falta Señor?"

"Ai reumatismo i e zonamentoe den mi orea ta haci mi loco. Mi lessenaar ta parą na un lugar camina tin bientoe henter dia, asina koe sin stop mi ta verkoud, i e no por para na otro lugar."

"Ma ta haçi masjar calor aki," Señora Richter a bisa.

"Di berde, pero nos mester larga toer bentana sera, pasobra aki banda tin un stal di cabai."

Conforme el a caba di papia nan a tende un piano.

"Esai ta di mas grandi disgracia. Aki riba ta biba un famia coe ocho jioe i toer ta sinja toca piano."

Ora Señora Veldeman kier a larga sali su amiga anto su criar i un labadera a bini jorando: "O Señora, toer chemine di e fabrica aki tras a cai ariba e panja, nos mester laba toer di nobo."

E pober Hendrik a haja na anoche un bon predicatie.

"Bo ta mira Hendrik - mi a bisa bo tantoe bez padelanti - esai ta frutá di bo puramentoe. "Sufri mi jioe," mi mama a bisa mi un siman promer koe nos a casa - casamentoe ta sufrimentoe - i el tabatin razon. Si mi no a cumpli coe bo gusto lo nos sinta awor den nos cas bieuw."

I Hendrik a lamanta i ta bisa den dje mes:

"O muhernan, kende por comprende boso?"

woedende volk. Wanneer deze val het einde is van zijn staatkundige loopbaan — en men mag bijna als zeker aannemen, dat zij dit zijn zal — dan is het de daarop passende kroon. Als politicus toonde Crispi zich immer de revolutionnair, voor wie alle middelen goed zijn, de intrigant, die zijn wettigen vorst bestookte, plaats nam in de gelederen der opstandelingen, zich aansloot bij de meest verwoede anti-clericalen en al datgene verloochende en vertrapte, wat op een gegeven cogenblik hem geen dienst meer kon bewijzen. Hieruit valt te verklaren, dat hij, na eerst als republikein, ja bijna als anarchist te hebben geposeerd en naam gemaakt — voor de meeste politici is het slechts de vraag, of zij naam maken — later, toen hij al hooger en hooger klom, een ijverig monarchaal werd en als de groote bestrijder van het radicalisme optrad. Gelijk alle staatslieden zonder waarachtige beginselen, toonde Crispi, zich een z. g. *Real-politiker* en wat het gemis aan zedelijke begrippen aangaat, komt zijn politiek volkomen met die van prins Bismarck overeen. Trouwens, met den Duitschen staatsman vergeleek de Italiaansche *streber* zich gaarne. Zijne reizen naar Friedrichsruhe en Varzin — met groot vertoon ondernomen — zijn bekend en had Bismarck de Kerk vervolgd, ook Crispi wilde zijn Culturkampf hebben. Ondanks de verrassende spiritualistische belijdenissen, welke hij soms aflegde, toonde hij zich een anti-clericaal in den echten zin van het woord en het was zijn ideaal de Romeinsche quaestie, ten koste van den Paus, definitief tot oplossing te brengen. Daarvoor — en terzelfder tijd om zijn grenzeloozen hoogmoed te streelen — voerde hij als minister een grootscheepsche politiek, deed hij Italië toetreden tot de triple-alliantie wat de krachten des lands ver te boven ging, bewoog hij keizer Wilhelm te Rome zijn bondgenoot Umberto te bezoeken en gaf hij een groote uitbreiding aan den oorlog in Afrika. Hoog, zeer hoog zou hij Italië verheffen en met Italië zijn eigen persoon. Vermakelijk zijn de staaltjes welke van zijne toomelooze ijdelheid worden medegedeeld. Toen hij in 1876 als president der Kamer optrad, vergeleek hij zich-zelven bij de Etna, zoo machtig bruisend en zoo majestues in hare kalmte, en twee jaren geleden verklaarde hij in eene redevoering:

„Men heeft gezegd dat ik te groot ben voor Italië, maar wie is groot genoeg voor Italië?...

Een man, zoozeer door hoovaardij verblind, moest noodzakelijk dwaze dingen doen en Crispi heeft het daaraan niet laten ontbreken. Door zijn politiek bracht hij Italië in geen enkel opzicht voordeel aan. Integendeel. En nu hij bijna alles bedorven heeft, gaat hij heen. Toch behoort Crispi onbetwistbaar tot de voornaamste staatslieden van het moderne Italie en zullen er niet veel zijn, die hem in parlementaire behendigheid overtreffen. De staaltjes, welke hij van zijn sluw cynisme heeft gegeven, zijn legio. Uit de moeilijkste gevallen wist hij zich te redden en er was een nationale ramp als de verplettering der Italiaansche troepen in Afrika noodig, om hem ten val te brengen. Voor koning Humbert moet deze val een zware slag zijn. Ofschoon zijn minister tal van fouten had begaan, zelfs als privaat persoon geen ongerepten naam droeg en bij het bankschandaal ernstig werd gecompromitteerd, hield hij hem toch de hand boven het hoofd, overtuigd als hij ongetwijfeld was, dat Crispi's dictatoriaal optreden voor het bestaan zijner dynastie werd vereischt. In een gewezen muiter en opstandeling vindt de troon van het vereenigd Italië thans zijn hechtste steunpilaar en nu deze zuil voor altijd schijnt bezweken te zijn, is het koningschap aan gene zijde der Alpen in nog veel slechter conditie geraakt, dan het reeds was.

De eenige souverein, wiens zetel niet wankelt, is de Paus, de waarachtige koning van Rome!

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Een ingezonden stuk in de onlangs herleefde *La Verdad*, nummer 6, handelt over *El Cable Francés*.

Dat de inzender gaarne zou zien, dat de kabel-berichten kosteloos verstrekt werden aan het Curaçaosche publiek, dat hij wenscht, dat ons Gouvernement zulks van te voren bedongen had, niemand zal den man daarvan een verwijt maken.

Maar.... c'est le ton qui fait la musique.

Het oordeel van een beschaafd man over tirades als de volgende is verpletterend voor.... den schrijver.

„¿Con que derecho se abusa de esa manera de nuestro dinero, considerando que no tienen ninguna obligación hacia nuestro pueblo? Es que se nos creen una pandilla de idiotas ó es que no se nos creen una partida de simples como los Hotentotes, que no podemos vigilar nuestros intereses y exigir el exacto cumplimiento de los deberes que se contraigan con nosotros?

Nada hay que estrañar en ello, porque los mismos que son de nuestra colonia y otros que viven de los puestos públicos de la isla holgadamente, nos tratan como tales, nos acusan de inmaturos y de negros incapaces de gobernarnos, olvidando de esa manera el amor que deben á la patria que les dió vida y la gratitud y simpatia que siente todo hombre honrado hacia el pueblo en que viven engordando de empleos inutiles, creados para el solaz de vampiros.

Mas, no se crea que somos tan débiles y falto de todo sentimiento noble, para no protestar contra las cosas que tiende á abusar de nuestros intereses y derechos.

El pueblo de Curazao, tiene el derecho y el deber de protestar contra la conducta observada con él por la Compañia del Cable français y lo hacemos asi en su nombre........"

Inderdaad, deze ongeroepen woordvoerders zouden iemand, die niet beter wist en zich liet wijsmaken dat onzer geheele Bevolking of het grootste deel er van dergelijke smadelijke taal naar het hart was, doen denken aan Hottentotten en Kaffers. Maar gelukkig weten wij wel beter.

Wie zich een oordeel over ons eiland wil vormen, late zich vooral niet misleiden door zulk ongetemd geschrijf.

En wat de Redactie van *La Verdad* betreft, die dergelijke stukken aan het Publiek voorlegt, oordeele men niet te streng.

De redacteur heeft zich pas onlangs losgemaakt van de redactie eener andere courant, waarin stukken, als hier bedoeld worden, tot de minst ergerlijke behooren. Het is dus niet te verwonderen, dat hij na eenige maanden verblijfs in zulk een omgeving, het pad van den goeden smaak nog niet heeft teruggevonden.

Bij Gouvernements beschikking dd. is:

1°. de Heer Willem Wirtz, op zijn verzoek, van het lidmaatschap der commissie tot het afnemen der examens, bedoeld bij de artt. 29, 32 en 45 der Onderwijs verordening, ontheven;

2°. de Heer C. Gijzen, benoemd tot lid dier commissie.

— Bij Gouvernements beschikking is de Heer M. F. Arends benoemd tot plaatsvervangend Kantonrechter op Aruba.

— De Nederlandsche paketschoener "Gouverneur van den Brandhof" vertrekt Dinsdag den 14n. dezer, naar de eilanden St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba.

De mails worden op den vertrekdag om 2 uur des namiddags gesloten.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Edward Butcher, Pablo Galarraga, T. Schütt, Piternelle Sprock, M. Marugg, Paulina Marchena, R. Lamp, M. & J. Cardoze, L. de Windt, M. P. Curiel, Joseph Harrington, Pasquole De Rosa, Gas Holinguist, Ana Henriquez, Amalia Hoijer, José Moreno, Francesco Custode, J. A. Haytond, Rafael González González, Frédéric Rooul, Alex La Fontaine, Servania Censi, Elizabeth Lodrigo, Ester J. Henriquez.

NEDERLAND.

Generaal P. G. J. Van der Schrieck

Generaal Van der Schrieck is den 5 den Maart overleden te 's-Gravenhage, aan zijn sterfbed tot het laatste toe verpleegd door Broeders van den H. Joannes de Deo. Met hem is een waardig man ten grave gedaald, een van Hollands zonen, op wien, trots zijne bescheidenheid, het vaderland groot mag gaan.

Van der Schrieck was een Noord-Brabanter. In „den Franschen tijd" te Bergen-op-Zoom geboren ontving hij bij het Doopsel de namen Pierre Guillaume Jean. Hij bereikte den leeftijd van 84 jaar.

Op 17-jarigen leeftijd werd hij geplaatst aan de Militaire Academie te Breda, waarheen zijne ouders inmiddels verhuisd waren, en waar hij voor het wapen der cavalerie ging studeeren. Daar brak de Belgische opstand uit. Van der Schrieck nam dadelijk dienst als vrijwilliger en werd als gewoon soldaat bij de infanterie ingedeeld. Sinds bleef hij bij dat wapen; als 20 jarig luitenant diende hij eerst te Arnhem, later te 's-Hertogenbosch. Te Maastricht, tijdens het beleg, waren zijne kameraden de luitenants Casembroot en Knoop, de beroemde geschiedschrijver.

Blaakte toen wellicht reeds in de borst der jeugdige officieren de schoone eerzucht, om zich verdienstelijk te maken jegens het vaderland, zeker vermoedden zij niet welke hooge posten hun in de toekomst wachtten, als de vruchten van talent en studie.

In 1839 werd Van der Schrieck 1e luitenant, in 1842 leeraar aan de Kon. Mil. Academie, in 1851 kapitein bij het instructie bataljon te Kampen, in 1858 kapitein bij de grenadiers: eerst te 's-Hage, toen te Leiden; in 1860 majoor bij het 3e reg. inf. te Maastricht en daarna bataljons-commandant bij de grenadiers te Leiden (de grenadiers lagen in de universiteitsstad tijdens de studiën van kroonprins Willem. In 1867 werd Van der Schrieck luitenant-kolonel, commandant van het 5e reg. inf. te 's-Hertogenbosch, een paar jaren later kolonel-commandant. In 1870, tijdens de mobilisatie, was hij commandant der observatie-brigade in Noord-Brabant, en kort daarop maakte hij deel uit der militaire commissie, die in Frankrijk den veldtocht en zijne gevolgen ging bestudeeren. In 1872 werd hij generaal-majoor, bevelhebber in de 2de mil. afdeeling ('s-Hertogenbosch), in 1873 commandant der 1ste divisie van het veldleger ('s-Gravenhage). In 1874 was hij vertegenwoordiger onzer regeering op de internationale conferentie te Brussel over oorlogsrecht, oorlogsgebruiken enz.

Door het aannemen van het Kamerlidmaatschap voor 's Hertogenbosch trad generaal Van der Schrieck buiten den actieven dienst in 1876. Sedert dien heeft hij zijn district onafgebroken op het Binnenhof vertegenwoordigd met grooten ijver niet alleen aan de openbare beraadslagingen maar ook aan de sectie-zittingen deelnemend. Zijn rang van luitenant-generaal (den hoogsten in ons leger) ontving hij in 1881 bij zijn gouden jubilé als officier.

De nestor der Kamer, in welke kwaliteit hij herhaaldelijk waarnemend voorzitter was, werd door de leden aller partijen om zijne goedhartigheid en welwillendheid geacht.

Generaal Van der Schrieck's verdiensten werden niet alleen door wijlen Willem III, maar ook door den Paus en door vreemde Staten erkend. De overledene was ridder van het Metalen Kruis, commandeur van den Nederlandschen Leeuw, commandeur van de Eikenkroon, commandeur van de Gregorius-orde, commandeur van het Legioen van Eer.

Het stoffelijk overschot van luitenant-generaal Van der Schrieck werd onder een buitengewonen toevloed van belangstellenden uit alle kringen op de R. K. begraafplaats te 's-Gravenhage in den familie-grafkelder bijgezet. Tegenwoordig waren de ministers van justitie, marine, koloniën en oorlog (laatstgenoemde met zijn adjudant, kapitein Doorman, als genoodigde der familie), schier alle leden der Tweede Kamer van alle richtingen, de bureaux van de Eerste en de Tweede Kamer, behalve de voorzitter, de heer Gleichmann, wiens tegenwoordigheid dringend elders vereischt werd: leden der hofhouding, enkele leden der Eerste Kamer en van den Raad van State, bijna alle actief dienende generaals in de residentie met hunne staven, de meeste hoofd en verdere officieren van het regiment grenadiers en jagers, voorts gepensioneerde generaals en andere officieren, enz. In de volgkoetsen hadden ook plaats genomen de Pauselijke internuntius, Mgr. Lorenzelli, de inspecteur der artillerie, generaal Bergansius, de staatsraad mr. Heydenrijck, de afgevaardigde Travaglino, het lid der Eerste Kamer Van Zuniecq Bergmann, de Overste der broeders van den H. Joannes de Deo met den eerw. broeder die gen. v. d. S. in de laatste ure had verpleegd. Alle officieren sloten zich aan achter den met vele bloemstukken prijkenden rouwwagen, die voorafgegaan werd door de Koninklijke militaire kapel, welke de treurmuziek van Beethoven uitvoerde, en eenige Metalen-Kuisridders, waarvan een onder de bevelen van Van der Schriek gediend had.

De Weleerw. pater Van Schaik, *S. J.*, verrichtte de absoute in de kapel.

Daarna plaatste zich voor den dichten cirkel, welke de groeve omringde, dr. Schaepman, die, onder de diepste aandacht aangehoord, de volgende lijkrede hield:

Mijne Heeren!

Bij dit graf zijn wij te zamen gekomen om een laatste hulde te brengen aan een waardig man. Daartoe dringen ons hart en geest. Daartoe dringen ons het bewustzijn van wat wij verliezen en de dankbaarheid voor wat ons gegeven werd.

Geen lofrede maar een woord van herinnering. Een woord van herinnering in den zin en in den trant van hem, dien het geldt. Een woord van herinnering, dat ten grondslag heeft: „Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van den Vader der lichten," den Schepper van alle leven den Gever van alle goeds, den Rechter en den Koning in eeuwigheid."

Het lange en eervolle leven van den luitenant-generaal Pierre Guillaume Jean Van der Schrieck biedt geen verrassende verwikkelingen, geen grootsche schouwtooneelen aan. Het is het leven van een soldaat, en van een soldaat in vredestijd. Na den tiendaagschen veldtocht klinkt voor hem het „voorwaarts" niet weder dan op het oefeningsveld. Slagvelden zal hij alleen nog betreden om er te gaan wat er voor de krijgswetenschap te garen valt. Voor het overige is zijn leven rechtmatig en ordelijk. Hij is altijd in dienst, in dienst, bijna altijd bij het staande leger, in dienst ook bij het militair onderwijs. In en door den dienst wint hij al zijn graden tot en met dien van generaal-majoor. De gunst des Konings schenkt hem zijn hoogsten rang, een daad van Koninklijke genade en van Koninklijke gerechtigheid.

In 1876 verwisselde de generaal den werkelijken krijgsdienst met het lidmaatschap van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Een andere dienst, een zwaarder dienst. Een dienst waarbij geen uiterlijke tucht iemand ter hulp strekt en steun. Een dienst waarbij geen reglementen den weg wijzen en afbakenen, maar alleen klaarheid van geweten, trouw aan beginselen, karakter en eergevoel. Een dienst, waarbij men door alle warreling en dwarreling van lagere en hoogere belangen steeds dit ééne hooge en heilige moet weten te onderscheiden: het belang van het Vaderland. Een dienst, die zware plichten oplegt en zware werkzaamheid vordert.

Aan dezen dienst heeft generaal Van der Schrieck de laatste twintig

jaren van zijn leven gewijd. Gewijd zooals alleen een soldaat van zijn soort dat kon doen.

Wanneer op dit oogenblik het beeld van dezen soldaat voor mij verschijnt, dan zie ik hem in zijn volle gestalte als den christen-soldaat, dien de groote monnik en prediker van den kruistocht, dien St. Bernardus van Clairveaux ons in de eerste helft der twaalfde eeuw heeft geteekend. Vele en groote eigenschappen moet hij bezitten, deze christen-soldaat: kracht en voorzichtigheid, moed en edelmoedigheid. Hij moet matig zijn en gestreng jegens zichzelven; niet dingen naar ijdele eer en weidschen lof. Meer dan in eenig ander moet in hem de waarheid uitblinken van het oude woord:

„De wapens van den christenstam
Zijn deze twee: de leeuw, het lam."

Want deze strijder moet geen vijanden kennen dan de vijanden van waarheid, recht en vrijheid; de teederheid moet de gezellin zijn van zijn kracht. In gehoorzaamheid moet hij vinden zijn sterkte en in tucht de schoonheid en waardigheid van zijn leven. Maar boven alles moet hij doordrongen zijn van de hooge zedelijke waardij, die het soldatenleven moet bezitten, van de hooge zedelijke idée, die het moet verwerkelijken: de idée van zelfverloochening, zelfverzaking, zelfopoffering. Door deze idée, en door deze idée alleen, behoudt het leven van den soldaat, ook in vredestijd, zijn hooge en heerlijke beteekenis, en blijft de krijgsman in rustige dagen een voorbeeld van de groote deugden, die de maatschappij altijd behoeft. En door deze idée wordt de soldaat des Konings de soldaat van den Heere Christus, strijdende voor het vrederijk Gods.

Ziedaar wel den generaal. Zoo heeft hem het leger, zoo heeft hem de Kamer, zoo heeft hem het volk gezien. In zijn hoogen rang een voorbeeld van gehoorzaamheid en tucht. Voor zijn mannen, zijn „jongens," een vader, werkzaam en bezorgd. Onverbiddelijk waar het den plicht betrof, zacht en minzaam, waar de plicht eerlijk werd nageleefd. Edelmoedig zonder hooghartigheid, waarheidlievend en trouw zonder aanzien des persoons, in alle personen het goede erkennend en vereerend. In zijn leven een man van de hooge tucht, die de eenheid van het leven schepte en steeds strevend naar eenheid en eendracht en broederlijke gezindheid, ook in diepgaand verschil van meening.

Ziedaar wel den generaal. In zijn aan Hugo de Paganis gericht schrijven ontdekt men, dat de groote abt van Claiveaux voor den soldaat twee dingen noodig achtte: eenvoud en ernst. Eenvoud en ernst .... eenvoudige ernst en ernstige eenvoud, hoe zelden men die tot één geworden aanschouwt, weten allen, die het leven der menschen zien. Ernst zonder overdrijving, eenvoud zonder den schijn van aangeleerd of aangenomen te zijn. Hier, bij den generaal, vond men deze twee vereenigd. Overal was hij dezelfde, in zijn huisgezin ... maar van deze teedere en heilige dingen gewaagt men niet in het openbaar. Overal was hij dezelfde, kalm, rustig, kloek, vroolijk, welgemoed, nooit terneergeslagen, steeds vol zorg en nooit zonder vertrouwen en hoop. Hij wist, dat het leven ernstig was, en hij leefde het ernstig, zijn slagen dragend, zijn gaven nemend, in dankbaar genot.

In dezen eenvoud en dezen ernst spreekt de trek, die het karakter maakt.

De generaal Van der Schrieck had genoten wat men een zorgvuldige, keurige opvoeding noemt. Hij was bekend met de beste dingen, wenschen en werken van zijn tijd. Die bekendheid was veelzijdig. Het zou dan ook wel wonder geweest zijn, als de jonge officier, die een tijdlang ook Fransche taal en letteren doceerde, onbekend was gebleven met die grootsche en geweldige wrochters van poëzie, als Lamartine en Hugo. Van den laatste kon hij geheele strophen herhalen, strophen uit soldatenrhytmen en heldenrijmen. Daar was er onder deze strophen een, die hij bijzonder lief had. De wereld kent haar:

Non, l'avenir n'est à personne
Sire, l'avenir est à Dieu.

en telkens als hij haar herhaalde met den vollen klank van haar:

Toutes les choses de la terre
Gloire, fortune militaire,

met haar:

Victoire aux ailes embrasées,

kwam het allesoverstelpende slot:

Demain c'est Waterloo, demain c'est St.-Hélène
Demain c'est le tombeau!"

Demain, c'est le tombeau!...

Maar hier ligt de kern van zijn leven. Voor hem is het morgen niet geweest het graf, maar voor hem was het morgen: de eeuwigheid.

De eeuwigheid.... niet de ijdele glans en de glorie onder de menschen, maar de eeuwigheid in de genade en de glorie van zijn God. De eeuwigheid, die het oordeel brengt, maar ook de barmhartigheid. De eeuwigheid, die het leven verheerlijkt na het door haar majesteit te hebben beheerscht. Het leven, heeft St. Bernardus gezegd, kan zijn grootheid hebben en de zegepraal haar glorie; boven deze beide gaat met recht de heilige dood. Zulk een dood is de generaal gestorven. Geloovende in zijn God en Zijn barmhartigheden, gesterkt door het Brood des Levens, is hij, als in een laatsten marsch, ter eeuwigheid ingegaan.

In deze herinnering brengen wij hem onzen dank, onze hulde en onzen groet. En wij bieden hem ons laatste saluut met de Roomsche bede:

God geve hem de eeuwige rust,
het eeuwige licht verlichte hem,
dat hij ruste in vrede!—

Zichtbaar diep getroffen door den overweldigenden indruk, dien dr. Schaepman's treffende toespraak op allen achterliet, betuigde de zoon des overledenen, wien door aandoening het spreken moeilijk viel, aan allen, die door hun tegenwoordigheid hun belangstelling en deelneming hadden betoond en daardoor de plechtigheid hadden verhoogd, den diepgevoelden dank der familie.

Opnieuw viel de treurmuziek in, en onder de gevoelvolle gewaarwordingen, die dit laatste oogenblik in het gemoed achterliet, verlieten familie en allen, die den overledene de laatste eer hadden bewezen, den doodenakker.

Na het overlijden van den generaal Van der Schrieck is de heer J. H. Donner, afgevaardigde voor het district Katwijk, het oudste lid in jaren der Tweede Kamer.

BUITENLAND.

Rome.—Z. Em. Kardinaal Mauri aartbisschop van Ferrara is overleden.

— Volgens de *National Ztg.* zou Z. H. Leo XIII naar aanleiding van de jongste ongeregeldheden te Rome bij de bevriende mogendheden weder het vraagstuk van de veiligheid van het Vaticaan ter sprake hebben gebracht en wel uit dit gezichtspunt of het Vaticaan zich niet bij voorkomende gelegenheden onder de gemeenschappelijke bescherming dier mogendheden zou kunnen stellen.

— Baron Bulow, gevolmachtigd minister van Pruisen bij het Vaticaan, heeft aan Kardinaal Serafino Vannutelli, beschermheer van het Duitsche liefdewerk „Sancta Maria della Pieta al Campo Sancta dei Tedeschi" (Onze Lieve Vrouw van Godsvrucht bij het kerkhof der Duitschers), meegedeeld, dat Keizer Wilhelm aan de Kerk van dat liefdewerk een orgel ten geschenke gaf. Die Kerk droeg in de middeleeuwen den naam: „Salva Salvatore in Ossibus," en het liefdewerk, dat thans Duitsch is, behoorde aan de Lombarden; maar in 1460 kwam het aan de Duitsche pelgrims. De Kerk, het klooster en de begraafplaats liggen achter de colonnade, links van de Vaticaansche basiliek. Het kerkhof is het oudste van Rome, door Constantijn aangelegd en door de H. Helena met aarde van den Calvarieberg gevuld. Sinds 1779 dient dat kerkhof, op bevel van den Paus tot begraafplaats der Duitschers, die in Rome overlijden. In het klooster is een Duitsche inrichting voor geschiedkundige en oudheidkundige studiën onder leiding van Mgr. De Waal. Keizer Wilhelm is de eerste Duitsche niet katholieke Vorst, die deze stichting met een geschenk vereert.

— Het liefdewerk tot bestrijding der slavernij heeft opnieuw aan de Propaganda belangrijke giften doen toekomen. Z. E. Kardinaal Ledochowski heeft 100,000 fr. gezonden, die door den Kardinaal-prefect op de volgende wijze zijn verdeeld: 50.000 frs. aan pater Lecombte, van de Congregatie van den H. Geest, apostolisch prefect van Cimbebasie; die prefectuur wordt gevormd door Damaraland en Namakoealand, uitgestrekte landstreken onder Duitsch protectoraat, maar die slechts 200,000 inw. tellen, waaronder 1200 Europeanen, de Duitsche troepen, ten getale van 540 man en officieren medegerekend. De beheerder van het Vicariaat van Noordelijk Nyanza heeft eveneens 30,000 frank gekregen. De Apostolische Prefect van Kameroen, pater Vieter en de administrator van Oeniambe elk 20,000 fr.

Italie.—Uit Massowah is te Rome bericht ontvangen, dat met Negus Menelik vredes-onderhandelingen zijn aangeknoopt. Niet onwaarschijnlijk staat daarmede in verband wat gemeld wordt aangaande de uitstel van het vertrek der voor Afrika bestemde aanvullingstroepen. Menelik heeft een derde deel der Italiaansche gevangenen in vrijheid gesteld.

— De correspondent der Romeinsche *Tribuna* had te Massowah een onderhoud met generaal Baratieri. De Generaal vertelde aan den correspondent, dat hij ten gevolge van zenuwoverspanning in drie weken niet geslapen had, en dat hij gehandeld had in een oogenblik van zwakte. Tot den onheilvollen stap had ook de omstandigheid bijgedragen, dat hij zich schaamde den terugtocht te aanvaarden alvorens den strijd te hebben gewaagd. De generaal begreep zeer goed welke vreeselijke gevolgen zijn ondoordachtheid voor Italië en voor hem zelf zoude hebben; ware hij geen Christen, dan had hij zich voor het hoofd geschoten. Het was, vertelde de generaal, alsof een onweerstaanbare demonische macht hem tot den aanval dreef. Met uitzondering van Crispi, die hem steeds tot voorzichtigheid aanmaande, hadden allen hem aangespoord tot den aanval. Daarbij kwam, dat de troepen nog slechts voor weinige dagen proviand hadden, en een terugtocht zonder strijd scheen hem verderfelijk toe voor den geest van het leger. Bovendien hadden zijn spionnen hem bericht, dat de overrompeling van de vijandelijke legermacht van 15,000 man, die bij Mariam Sciavitu stond, gemakkelijk werk was. Ook de generale staf had zich vóór den aanval verklaard, en de bedenkingen van andere officieren, die het terrein te bezwaarlijk vonden, had hij te licht geteld. De afstand bleek grooter te zijn dan men berekend had. Daardoor was de brigade Albertone aan zichzelve overgelaten en kon deze niet ondersteund worden. De soldaten vochten als helden en konden niet verantwoordelijk gesteld worden voor de nederlaag. De correspondent voegt er bij, dat hij zóó getroffen was door het jammerlijk schouwspel van den totaal gebroken man, dat hij geen woord van troost wist te vinden.

— De vermaarde revolutionair Amilcare Cipriani wijt de nederlaag der Italianen bij Adowa aan Crispi. Crispi is gevallen zegt hij. Zijn val zal gevolgd worden door dien der monarchie, die in het hart getroffen is. Crispi, zegt hij verder, heeft tijdens zijn dictatuur de banken van Rome en Napels uitgeput. Om de expeditie, zoo strijdig met den wil der natie en de nationale belangen, te bestrijden, heeft hij 180 millioen lire besteed. Op zijn eigen houtje heeft hij papieren geld doen uitgeven, hij heeft valsche munt doen vervaardigen. Bovendien verslindt het leger in Abessinië dagelijks 1,200,000 franken, welke som moet verdubbeld worden, zoo nog 30,000 man nieuwe troepen derwaarts gezonden worden. Dit zijn de gevolgen van Crispi's hoogmoed, die generaal Baratieri bevolen had, hem eene luisterijke overwinning te bezorgen op den vooravond van de opening der Kamers, om daarmede te kunnen geuren. Hoogmoed komt voor den val.

— Koning Humbert heeft amnestie verleend aan hen, die tijdens de onlusten in Massa en Carrara, in 1893 en '94 werden veroordeeld. Uitgezonderd zijn zij, die zich aan manslagen hebben schuldig gemaakt; 120 personen hebben de vrijheid herkregen, waaronder de Felice, die tot 8 jaar eenzame opsluiting veroordeeld was en Barbolo en Bosco, die sedert hunne gevangenzetting tot afgevaardigden waren gekozen.

Frankrijk.— Al meer en meer blijkt, dat met het optreden van het radicale ministerie Bourgeois in Frankrijk feitelijk de Maçonnerie aan het roer is gekomen. Opmerking vooral verdient onder dit opzicht een dezer dagen gehouden feestvergadering van het Groot-Oosten, waarvan de *Temps* uitvoerig verslag geeft. Na een concert vereenigden zich 250 „broeders" en „profanen" aan den feestdisch onder presidium van kolonel Sever, afgevaardigde van het Noorderdepartement. Verschillende andere afgevaardigden en hooggeplaatste beambten waren tegenwoordig. Aan het dessert excuseerde de heer Berger, secretaris-generaal van het Groot-Oosten, de afwezigheid van „broeder" Léon Bourgeois, den minister-president, die, „broeder" Felix Faure vergezelt op zijne reis en van alle ministers, benevens van „broeder" Lucipia, president van den algemeenen Raad, die naar België is vertrokken, ten einde te Mons den honderd-vijf-en-zeventigsten verjaardag te vieren van de loge in die stad.

Daarna nam kolonel Sever het woord, om alle republikeinen aan te sporen het huidig ministerie te steunen. „Wij beleven thans het schouwspel," zeide hij: dat de Rechterzijde en de gematigden zich hebben aaneengesloten, om het republikeinsche kabinet te doen vallen. Maar gij zult u de adressen van gelukwensching herinneren, welke het heeft ontvangen. Deze getuigenissen zeggen meer dan alle mogelijke demonstraties van begrootingscommissies." Aan het slot zijner toespraak eischte kolonel Sever de instelling van een *maçonniek parlement*, dat permanent zou zetelen naast het andere parlement en tot taak zou hebben alle gevaren af te weren! Na Sever verklaarde een ander hooggeplaatst vrijmetselaar, Trinière, dat, wanneer de „raad der orde" verdween de ministerraad haar zeer goed zou kunnen vervangen! En hij voegde er bij: „De toestand is in één woord exceptioneel gunstig voor de vrijmetselaars. Men zou het Elisée kunnen herscheppen in een loge; het aantal meesters zou niet ontbreken en de venerabel" ware vanzelf aangewezen. Trinière besloot met te zeggen, dat de maçonnieke Raad het kabinet-Bourgeois moet steunen en in dezen plicht niet zal te kort schieten.

Redevoeringen en manifestaties als deze behoeven geen commentaar. Zelfs gematigd-liberale organen als de *Temps* en het *Journal des Debats* geven hun afkeuring te kennen over het indringend optreden en den hoogen toon der maçons. Het loopt dan ook inderdaad de spuigaten uit. Bij de komst van president Faure te Lyon werden hem met veel vertoon de maçonnieke insignes aangeboden. De regeeringsbladen vinden dat uitstekend, zegt het *Journal des Débats*, maar wij vragen, wat diezelfde bladen wel zouden zeggen, wanneer de kardinaal aartsbisschop van Lyon van zijne audientie bij den president gebruik had gemaakt, om hem een scapulier te overhandigen? Zeer ter snede vraagt het blad ten slotte, of de Vrijmetselarij al of niet een Staatgodsdienst is geworden. Zij neemt er alle allures van aan, hoewel zij niet officieel is erkend.

Duitschland.—De uitslag der op 2 December des vorigen jaars in Duitschland gehouden volkstelling

geeft een zielental aan van 52,244,503 tegen 49,428,470 bij de telling op 1 December 1890, - eene groote stijging dus van het bevolkingscijfer. Die stijging is het sterkst geweest in Hamburg, Lubec, Reuss, Anhalt, Saksen, Brunswijk en Pruisen. Zuid-Duitschland ging vergelijkenderwijs weinig, en Elzas-Lotharingen zeer weinig vooruit. Het laagste cijfer van toeneming (0.87 percent sedert de laatste telling) wijst het vorstendom Waldeck aan. Sedert 1871 is de bevolking van Duitschland met ruim 11 millioen toegenomen, waarvan komen 7 millioen op Pruisen, 1½ millioen op Saksen, en een klein millioen op Beieren.

— Te Aken is het ministerieëele besluit ontvangen waarbij de Eerw. Paters Redemptoristen weder worden toegelaten in die stad. Met groote vreugde werd dit bericht door de Katholieken begroet. Vermoedelijk zullen de Eerw. Paters nog vóór Paschen hun klooster in de Lotharing strasse betrekken.

Afrika. -Pater Lerchundi, overste der Franciscaner missiën in Marokko, is te Tanger overleden tengevolge eener beroerte. Zijn verscheiden wordt algemeen betreurd. Pater Lerchundi speelde eene groote rol in de Spaansch-Moorsche politiek waarin hij een warm voorvechter van Spanje's rechten was. Niettemin was hij een *persona grata* bij sultan Abdul Aziz, dien hij bewoog tot het zenden van een gezantschap naar Rome ter gelegenheid van 'sPausen jubilé, en de Franciscaan vergezelde dan ook deze Moorsche ambassade.

ADVERTENTIES

APRENDIENDO EL ALFABETO

Nunca me olvidaré cuando (siendo colegial) me llamaron para aprender las letras del alfabeto. ¡Oh, Dios mios, Dios mio! Qué sufrimiento de espíritu y de cuerpo el que sentí al tener que pasar por tan odiosa tarea. Me parecia á mí que nunca podria aprender tales letras, luego que aprendia la segunda letra olvidaba la primera y de esta manera me sucedia lo mismo con las demás. En mi pesar mojaba el libro con lágrimas y en mi cólera y disgusto lo arrojaba al suelo y lo pisoteaba: pero cuando al fin pude retener en mi imaginación el alfabeto, la operación de aprender á agrupar las letras en palabras se me hizo más fácil; mas la tarea pesada en todas las cosas es posesionarse del principio vital que exista. ¿No es verdad? Todos diréis que sí, pues bien entonces vamos á copiar una carta y hagamos la aplicación de su teoria.

"Durante varios años", nos dice un cliente, que sufria de un padecimiento que ni yo ni los doctores que me asistian, podian definir. Comenzaba con un mal estar general, debilidad, pérdida de apetito, augustia después de comer y dolores en el pecho y espalda; algunas veces me pasaban bochornos de calor seguidos de frio, la boca y la lengua forradas con materia blanca y gastado el sentido del sabor. No teniendo gusto natural para comer, perdia carne y fuerzas. Cuando más progresaba el dolor, tanto más afectaba la acción de mi corazón y mi respiración. La respiración se hacia más corta y el corazón me batia y palpitaba al punto de hacer me temer que me iba á morir de mal de corazón; después me sobrevinieron dolores en los riñones, en la parte baja de la espalda que eran con frecuencia muy agudos y alarmantes. Apenas necesitaria decirles que todo esto me mortibicaba y deprimia mi espíritu de tal manera que me era imposible atender á mi trabajo.

"Después de algún tiempo determiné por conveniente dirigirme á Barcelona y entré en el Hospital de Santa Cruz de aquella ciudad, permaneci en él tres meses; durante el segundo mes me dió un ataque de parálisis en las piernas que afortunadamente aplicándome la electricidad, cedió en gran parte. Durante el tercer mes habia mejorado un tanto en mi estado general de salud y regresé á Lloret donde trabajé lo mejor que pude por cerca de cinco meses, mas esta mejoría fué corta, mi padecimiento me volvió con gran fuerza y me ví obligado otra vez á ir al hospital. Allí permaneci dos meses y no encontrando alivio alguno regresé á casa otra vez, esta vez, ya tan desanimado y triste como pudiera figurárselo.

"Mas habiendo leído de las notables curaciones que hacía el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, supliqué al farmacéutico de Lloret, Don Exequiel Botet, que viniera á verme y le pregunté si me aconsejaba á que tomase el Jarabe. El resultado fué que comencé á tomarlo siguiendo las instrucciones.

"Tomé en todo muchas botellas, pero el resultado que me produjo este remedio fué maravilloso. *Me convirtió completamente en otro hombre.* Hoy todos mis padecimientos han desaparecido y como y trabajo lo mismo que ántes de que tuviera esta enfermedad.

"Acabo de ir á ver hoy al señor Botet y quedé sorprendido de verme tan cambiado y alegre. Viendo la gente lo que el Jarabe Curativo de la Madre Seigel me ha hecho, todos lo piden y dicen que usarán esta medicina tan mágica. Uds. tienen mi consentimiento para publicar esta carta. (Firmado) Salvador Masjuan, Lloret de Mar. Provincia de Gerona, 24 de Mayo de 1895."

Ahora pués veamos en que nos interesa á nosotros este caso. ¿Cuál es la verdad fundamental de él? Es esta, que Don Salvador Masjuan habia sido por largo tiempo víctima de esa enfermedad sutil — indigestión ó dispepsia; los síntomas comprueban que la fermentación del alimento no digerido en el estómago envenenó su sangre y finalmente fué la causa de todos los decidamientos locales que nos ha descrito. Los primeros tratamientos no sirvieron porque no fueron dirijidos al *real y verdadero sitio de la enfermedad,* al estómago. Es inútil tomar medicina por meros síntomas, debemos saber y curar sus *causas*. Saber estas es saber el alfabeto de todas las enfermedades, pués un 90 por ciento de nuestros padecimientos no son otra cosa que dispepsia en disfraz.

La gente muere sin cuidarse porque no saben de que padecen. Llámesele dispepsia y se acertá casi acertado la verdad y para su curación radical y duradera, no hay ningún otro remedio en la tierra que pueda compararse con la preparación que contiene esperanza y salud y que bajo otro nombre es el Jarabe Curativo de la Madre Seigel.

(2)

OPROEPING

VAN

Crediteuren en Debiteuren

Allen, die iets te vorderen hebben van- of schuldig zijn aan de firma

Jones & Borchert,

worden hierbij opgeroepen om binnen den tijd van éene maand, van heden af gerekend, hunne vorderingen in te dienen bij- of het door hen verschuldigde te voldoen aan den ondergeteekende, die met de liquidatie van bovengemelde firma belast is.

Curaçao, 30 Maart 1896.
C. A. Jones.

LLAMAMIENTO

DE

Acreedores y deudores

Se llaman por la presente á todos los que tengan algo que reclamar, ó que adeudan algo á la firma

Jones & Borchert,

á que presenten en el término de un mes; á contar desde la fecha de hoy, sus reclamos, ó paguen sus deudas al infrascrito, encargado de la liquidación de dicha firma.

Curaçao, 30 de Marzo 1896.
C. A. Jones.

AANKONDIGING

Zij, die iets te vorderen hebben van den ondergeteekende, worden hierbij verzocht hunne vorderingen binnen den tijd van veertien dagen, van heden af gerekend, bij den heer C. A. JONES in te dienen.

Curaçao, 30 Maart 1896.
G. Borchert.

ANUNCIO

Se llama por la presente á los que tengan algo que reclamar del infrascrito á que presenten en el término de dos semanas, sus reclamos al señor C. A. JONES.

Curaçao, 30 de Marzo 1896.
G. Borchert.

BEKENDMAKING

De ondergeteekenden maken hierbij bekend, dat de vennootschap

Jones & Borchert

ontbonden en de eerst-ondergeteekende met de liquidatie daarvan belast is.

Curaçao, 30 Maart 1896.
C. A. Jones.
G. Borchert.

ANUNCIO

Los que suscribimos anunciamos que la razón social de

Jones & Borchert

ha sido disuelta quedando el primer infrascrito encargado de la liquidación de dicha firma.

Curaçao, 30 de Marzo 1896.
C. A. Jones.
G. Borchert.

SIGAR

"LA BELLA VENEZOLANA."

SOLAMENTE DI HAJA CERCA

J. S. SCHEIDELAAR

CAJA GRANDI—OTROBANDA

E sigarnan di es marca aki ariba ta trahá coe di mas grandi cuidao di masjar bon calidad di tabaco; nan tin un gustoe agradabel, i nan lo ta bendé pa prijs masjar barata di f 1,75 pa caha di 50 sigar.

Bin cumpra anto e sigarnan

—"La bella Venezolana"—

pa combenci boso di nan bon calidad.

Curaçao, 7 Marzo 1896.

TE KOOP

bij J. S. Scheidelaar,

Breedestraat, Overzijde.

Vaatjes loodwit in olie en andere Holl verfwaren, 1ste qualiteit Spaansch- en Friesch groen, Holl. lijnolie, raapolie, Hubbuck's zinkwit en Hubbuck's lijnolie, bollenblauw, etc, Plaatijzer, zink, blik, dik rood oladkoper, Pompen en daarvoor dienende vertinde buizen, mokers, keggen, bancatin, kopersoldeer, koperen regenbakskranen, bankschroeven, maten, voor natte en droge waren, koperen en ijzeren gewichten, draadnagels, etc., echte Cooymanslikeuren en elixer, zwarte thee, cocoszeep, Eau-de-Cologne, witte en gekleurde bloemen, Holl. Flanel, papier met enveloppen, schoolschriften, kroonpennen, griffels, Kerkwierook, boekjes goud, lampenpitten, spiegelkoord, etc., etc.

Curaçao, 17 Januari 1896.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1896	Caracas		Venezuela		Philadelph?		Caracas		Venezuela		Philadelph?	
Vertrekt van NEW YORK....	April	4	April	15	April	*25	Mei	5	Mei	14	Mei	26
Komt aan te CURAÇAO	„	10	„	21	Mei	1	„	11	„	20	„	29
Vertrekt van „	„	11	„	22	„	2	„	12	„	21	„	30
Komt aan te PTO. CABELLO	„	12	„	23	„	3	„	13	„	22	„	31
Vertrekt van „	„	13	„	24	„	4	„	14	„	23	Juni	1
Komt aan te LA GUAYRA..	„	14	„	25	„	5	„	15	„	24	„	2
Vertrekt van „ ..	„	17	„	28	„	8	„	18	„	27	„	5
Komt aan te PTO. CABELLO	„	18	„	29	„	9	„	19	„	28	„	6
Vertrekt van „	„	18	„	29	„	9	„	19	„	28	„	6
Komt aan te CURAÇAO	„	19	„	30	„	10	„	20	„	29	„	7
Vertrekt van „	„	21	Mei	1	„	11	„	20	„	30	„	9
Komt LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	22	„	2	„	12	„	21	„	31	„	10
Komt aan te NEW-YORK....	„	28	„	8	„	18	„	27	Juni	6	„	16

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO....	April	11	April	22	Mei	2	Mei	12	Mei	21	Mei	30
Komt aan te MARACAIBO....	„	12	„	23	„	3	„	13	„	22	„	31
Vertrekt van "	„	18	„	28	„	8	„	17	„	27	Juni	6
Komt aan te CURAÇAO......	„	19	„	29	„	9	„	18	„	28	„	7

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.